

מילי דמלכא

שיחות ומאמרים שזכינו לשמוע מאת
כ"ק מרן אדמו"ר זצוק"ל

ל"ג בעומר
להפוך מירא למיתקא

יו"ל ע"י
מכון שפה ברורה
שע"י חסידי קאסוב
פ' אחרי קדושים תשפ"ה לפ"ק

הג'ימוד בגלין דהלו
יהיה לעילו נשמתו הטהורה של
כ"ק אבינו רועינו אדונינו מורינו ורבינו
מרן שרגא פייביש בן מרן אברהם יהושע העשיל זצוק"ל
זכותו הגדול ינן עלינו ועל כל ישראל

לשמוע דרשות, ושיעורים שונים מכ"ק מרן אדמו"ר זצוק"ל
יש להתקשר לקו

"קול קאסוב"

718-682-2004

או במס' ישראל 1810-370-72-972

כל הזכויות שמורות

להערות, לתרומות, לקבל הגליונות מדי שבוע ע"י אימייל
או לסדר מוקד הפצה בביהמ"ד או שכונה שלך
יש לפנות להמערכת במס'

718-400-7750 x2

office@mechonsb.com או באימייל

נערך ונסדר ע"י:

ישר
Publishing & Production
718.484.2189

ל"ג בעומר – להפוך מרירא למיתקא

שיחת הכנה לל"ג בעומר

מבוקע ומלא פצעים, הוה קא בכי וקא נתרו דמעת עיניה וקמצווחא ליה, אמר ליה (רבי פנחס בן יאיר) לרבי שמעון 'אוי לי שראיתוך בכך', אמר לו רבי שמעון 'אשריך שראיתני בכך שאילמלא לא ראיתני בכך לא מצאת בי כך'.

הרי לנו ממשמעות דברי הגמרא שדייקא זה שסבל את היסורים הנוראים האלו הם אלו שגרמו לרבי שמעון בר יוחאי להשיג את ההשגות והמדריגות הגבוהות, וצריך ביאור מה עניין יסורים להשגת מדריגות.

ועוד בהמשך לזה עלינו להעמיק ולהבין מהו הענין שנגזר על רשב"י להתחבא במערה שלש עשרה שנה, וביותר שאנו רואים שרק לאחר

יום ל"ג בעומר, יומא דהילולא של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי מרמז על מידת 'הוד שבהוד'^א, ויש לנו להתבונן במהותו של מידה זו. ועוד יש להתבונן בהנה איתא בספח"ק^ב שמידת 'הוד' היא הקשה שבכל המדות, ומכוון למידת 'גבורה שבגבורה', ואם כן צריך ביאור והכנה מדוע שייכת מדה זו דווקא לספירת היום הגדול והקדוש ל"ג בעומר, ודייקא באותו היום שנתעלה רבי שמעון לשמי מרומים.

ועוד צריך ביאור מה דאיתא בגמרא (שבת לג:) על אותו זמן שיצאו רבי שמעון בר יוחאי ובנו רבי אלעזר מהמערה, וראהו ר' פנחס בן יאיר חתניה בבית המרחץ כשכל גופו היה

א. ראה פרי עץ חיים (פרק א' שער ספירת העומר).

ב. ראה מאור ושמש (רמזי ל"ג בעומר) שכתב וז"ל: 'נמצא הוד שבהוד הוא הקשה שבכל הגבורות'.

וראה עץ חיים (שער כה דרוש ב) בסדר ירידת חסדים וגבורות, 'ש ה' הגבורות ובצאתם יורדים ונכנסים ביסוד דזעיר אנפין, ואחר כך מתפשטים במלכות בה' מקומות: הראשונה בחסד שבמלכות, השניה בגבורה שבמלכות, השלישית בתפארת שבה, הרביעית, בנצח, והחמישית, בהוד. נמצא שהקשה שבגבורות הוא הוד, כי הגדולה והחשובה מה' הגבורות, שהיא גבורת החסד, יוצאת ראשונה, אחר כך יוצאת השניה, שהיא גבורת הגבורה, שהיא יותר קשה, וכן על דרך זה

שעבר במשך כל השנים האלו כל היסורים והצער במערה או אז זכה לגדולתו.

מעלת נשמת התנא רבי עקיבא

ונקדים בביאור הענין דהנה מצינו שנשמת רבי עקיבא רבו של רבי שמעון בר יוחאי, היתה נשמה גבוהה עד למאוד, וגם היה שייכות בין נשמתו ונשמת משה רבינו מהימנא, כדאיתא בגמרא (מנחות כט:) שהראה הקב"ה למשה את רבי עקיבא במתיבתא דרקיעא דורש על כל קוץ וקוץ שבתורה תילי תילים של הלכות, ואמר משה לפניו ית' שראוי שתינתן התורה על ידו, הרי שיש קו משווה בין רבי עקיבא למשה רבינו.

וכשם שמשה רבינו רבינו רבינו רבינו היה שורש נשמות ישראל,

כמו שכתב האריז"ל בשער הפסוקים (פ' שמות) וז"ל: 'דע כי משה היה בחינת אדם הראשון עצמו, וכמו שבאדם היו כללות כל הנשמות שבעולם כן משה היה שקול ככל ישראל' (וכ"ה במכילתא יתרו א, א)^ג, כך גם התנא רבי עקיבא זכה שכל נשמות ישראל כלולים אצלו. ואכן בעת גזירת עשרה הרוגי מלכות שהוציאו את רבי עקיבא להורג, מצינו (ברכות סא:) שהמליך את השי"ת על כל העולם וקרא קריאת שמע, ויצתה נשמתו של רבי עקיבא ב'אחד', והיינו שהיה מאחד את כל נשמות בני ישראל, וכמבואר באריז"ל (פרי עץ חיים שער הזמירות, פ"א) שכל כוחינו להעלות מ"ן ולהעלות ניצוצות בכל הדורות כל משך שנות גלותינו הוא אך ורק ע"י כח ההעלאת מ"ן ומסירות נפשו של רבי עקיבא והעשרה הרוגי מלכות^ד.

בגבורת התפארת, בגבורת הנצח ובגבורת ההוד. נמצא שגבורת ההוד, שהיא האחרונה מחמש הגבורות, היא הקשה שבהן.

ג. וכמאמר חז"ל (שיר השירים רבה א, טד) 'אשה אחת ילדה ששים רבוא ומנו משה'.

ד. וז"ל, 'הוא, כי הלא כוונתנו עתה ע"י תפילתנו להעלות העולמות, ולכוללן עד אצילות, וללקט כל ניצוצי הקדושות שנתפזרו בין הקליפות דעשיה ויצירה, למעלה לאצילות. וללקט הנשמות והניצוצות של המלכים שמתו, כנודע. ומהם נעשו מ"נ אל המלכות בנפילת אפיים, והם סוד הנשמות המתעברות אז ברחם הנוקבא, ע"י זיווג נפילת אפים. אמנם אותן שנפלו בעשיה, אינם דומים לאותן שנפלו ביצירה ובבריאה, שם בעשיה קליפות עצומות, ואין יכולת להוציאן משם אותן הניצוצין, אם לא ע"י עשרה הרוגי מלכות, כמבואר אצלנו בפרשה פקודי על אינון רוחין וגופין דאינון י' הרוגי מלכות. ושם פירשנו, כי הגופים שלהם נעשו מ"נ אל המלכות, והם המלקטים את ניצוצי הנשמות שבעשיה, שבאופן אחר א"א ללקט כלל, משא"כ בשאר העולמות. ולכן הוצרכו בהכרח ליהרג אלו עשרה

ג. ל"ג בעומר – להפוך מריא למיתקא

הנאחזים בהקליפות, שמהם ממשיכים הקליפות הטמאות את חיותם, וזה אי אפשר רק על ידי מסירות נפש, והתנא הקדוש רבי עקיבא על ידי כוח מסירות נפשו שהייתה נשמתו כוללת את כלל נשמות ישראל כמשה, פעל שעד ימינו יכול כל איש ישראלי להעלות את אלו הניצוצות, והכל היא מכוחו הגדול של מסירות נפשו של רבי עקיבא כמבואר לעיל.

וזה לשון השל"ה בסידורו 'שער השמים' (תפילת שחרית) שהכוח להעלות את הניצוצות הקדושה שנפלו בעולם העשיה הוא על ידי המסירות נפש של עשרה הרוגי מלכות ורבי עקיבא ביניהם, וז"ל: אומרים (תהלים צד, א ובשיר של יום ליום רביעי) 'אל נקמות ה' וכו'' והוא כי הלא כונתינו עתה על ידי תפלתינו להעלות העולמות ולכוללן עד האצילות וללקוט כל הניצוצות של הקדושה שנתפזרו בין הקליפות העשיה והיצירה למעלה לאצילות וללקט הנשמות והניצוצות של המלכים דמיתו כנודע וכו', האמנם

על ידי מסירות נפשו של רבי עקיבא שהיה בו נשמה כוללת נתן כח לכלל ישראל להעלות ניצוצות מעולם העשיה

ועוד ידוע ש'אחד' הוא בחינת 'מלכות' - וכמו שאמרו בגמרא (ראש השנה לב:): 'אמר רב הונא, תא שמע 'שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד', 'מלכות', דברי רבי יוסי, ו'תורה שבעל פה' היא הוא גם כן בחינת מלכות, כמו שאמרו (תיקוני יו). 'מלכות פה, תורה שבעל פה קרינן ליה'. ורבי עקיבא הוא שורש תורה שבעל פה וכלשון הרמ"ע מפאנו זי"ע"ה "כשם שנפש משה רבינו ע"ה הוא ממחצב תורה שבכתב ונקראת תורת משה, כך נפש רבי עקיבא ממחצב התורה שבע"פ ונקראת על שמו'.

ובחינת מלכות היא להעלות ניצוצי הקדושה שנפלו בעומק הקליפה בעולם העשיה, כי גילוי מלכותו ית' בעולם מעלה הני ניצוצין

אבירי ישראל, כדי שיוכלו ללקט אלו הנצוצות שבעשיה, מן היום שנהרגו עד ביאת מלך המשיח ב"ב'.

ה. מאמר חקור דין ח"ה פי"א.

ו. ראה עוד במגלה עמוקות (פרשת ויצא) וזלה"ק: 'השקו את הצאן', על סוד תורה שבע"פ, לכו רע"ו, כאן הראה להם סוד תורה שבע"פ, ר'בי עקיבא ו'חבריו וכולהו אליביה דתלמידיהו הוו (סנהדרין פו).

ולך ראה עוד מש"כ הכהן הגדול מלובלין זי"ע (פרי צדיק, ט"ו באב א) 'ואיתא מהבעש"ט זצ"ל שראה על ידי עליות נשמה שרבי עקיבא הוא שומר הפתח בהיכל משיח, והיינו דרבי עקיבא הוא שורש תורה שבע"פ כמו שכתב האריז"ל,

בכל מצב ובאשר הוא, רצון קדוש וטהור להמליך את הבורא במסירות נפש¹, כמו שכתב בעל התניא (ליקוטי אמורים פרק יד, ופרק י"ח) שע"י האהבה מסותרת שבלב כל אחד ואחד מבני ישראל אפי' קל שבקלים ופושעי ישראל ימסרו נפשם עפ"י רוב על קדושת שמו ית' ויסבלו עינוים קשים שלא לכפור בה' אחד, וכל זה הוא מכח מסירות נפשו של רבי עקיבא. וזהו הכוונה באותו מעשה (הגדה של פסח) שנתאספו גדולי אותו הדור אצל רבי עקיבא ואמרו תלמידיהם 'רבותינו הגיע זמן קריאת שמע' שרמזו בזה לבחינת 'אחד' שבקריאת שמע שהיא מרמז על מדת המלכות שהוא העבודה בעולם העשיה במסירת נפש, ובליל התקדש החג השריש בהם רבי עקיבא בתלמידיו ובכלל ישראל כוח זה לקבלת מלכות שמים במסירות נפש, וזה נרמזו בדבריהם שכבר הגיעו לדרגת ה'אחד' שבקריאת שמע.

ביאור מדוע נענשו תלמידי רבי עקיבא עונש כל כך חמור

ועל פי זה נבוא לבאר מה דאיתא בגמרא (יבמות סב:) 'שנים עשר

אותם שנפלו בעשייה אינם דומים לאותם שנפלו ביצירה או בבריאה כי שם בעשייה קליפות עצומות ואין יכולת להוציא משם אותם הניצוצות אם לא על ידי הרוגי מלכות כמבואר אצלנו בפרשת פקודי על אינון רוחין וגופין דאינון י' הרוגי מלוכה, ושם פירשנו כי הגופים שלהם מיין נוקבין של המלכות, והם המלקטים את ניצוצי הנשמה בעשייה שבאופן אחר אי אפשר ללקטם בשום אופן כלל מה שאין כן בשאר העולמות ולכן הוצרכו בהכרח ליהרג אלו העשרה אבירי ישראל כדי שיוכלו ללקוט אלו הניצוצין שבעשייה מן היום שנהרגו עד ביאת המשיח בע"ה וכו' ואל זה אנו מכוונים ב'אל נקמות ה'' שינקום נקמת אותם ה' הרוגי מלוכה ועל ידי זכירתנו אותם הם מתנברים ומלקטים נשמות וניצוצות שבקליפות דעשיה'.

על ידי מסירות נפשו של רבי עקיבא שהיה שורש נשמות ישראל יש כוח לאיש ישראל למסור נפשו ובאמור על ידי כוחו וקדושתו של רבי עקיבא שוכן בפנימיותו של כל איש ישראלי עד היום הזה

ואיתא (מנחות כט.) שאמר משה, רבש"ע יש לך אדם כזה ואתה נותן תורה על ידי וכו', והיינו דמשה רבינו ע"ה היה בחינתו שורש תורה שבכתב, ורבי עקיבא שורש תורה שבעל פה.

ז. כמו שידוע במאורעות המלחמה הנוראה של הצוררים הגרמניים, שהתעללו אף ביהודים הפחותים, וכאשר ציוו עליהם לבזות ולחלל ספרי תורה, מסרו את נפשם וסירבו בנחרצות, ואכן נרצחו מיד על קידוש השם.

ה ל"ג בעומר – להפוך מריא למיתקא

שיתעצמו וילחמו כנגדם בגבורה, כדי למנוע מהם הדביקות להשי"ת, ובכדי להפילם ולמושכם לשאול תחתית".

ובמו שכתב הרב בעל התניא זי"ע (ליקוטי אמרים, פרק כח) וז"ל, 'נודע דרך הנלחמים וכן הנאבקים יחד כשאחד מתגבר אזי השני מתאמץ להתגבר גם כן בכל מאמצי כחו. ולכן כשנפש האלקית מתאמצת ומתגברת להתפלל אזי גם הקליפה מתגברת כנגדה לבלבלה ולהפילה במחשבה זרה שלה ולא כטעות העולם שטועים להוכיח מנפילת המחשבה זרה מכלל שאין תפלתם כלום שאילו התפלל כראוי ונכון לא היו נופלים לו מחשבות זרות'.

ובח העלאת הניצוצות ע"י מסירות נפש המעורר גילוי מלכותו ית', מצינו שנתעורר גם כשיצאו בני ישראל ממצרים, כמבואר בספרים הק"ט שעל ידי האור הגדול שהיה

אלף זוגים תלמידים היו לו לרבי עקיבא מגבת עד אנטיפרס (בין העיירות הללו היו כולם. רש"י), וכולן מתו בפרק אחד מפני שלא נהגו כבוד זה לזה וכו', תנא כולם מתו מפסח ועד עצרת', ולכאורה יש להתבונן ולהבין מדוע נענשו התלמידים בכזה עונש חמור על עוון שכזה שהיא לכאורה נחשב כחטא קל.

על ידי שהצדיקים מתגברים כנגד היצה"ר הקליפה מתגברת לעומתם ומדקדקת אף בדברים קטנים

ואפשר לבאר העניין על פי מה שידוע הדבר שע"י עבודת הצדיקים הגדולים יתכן שיתעורר מידת 'גבורה שבגבורה' מחמת גודל קדושתם הנעלית, והיינו שעל ידי שהצדיקים מתעלים בכל יום ממדריגה למדריגה בעבודת ה', זה גורם להסטרא אחרא להצד שכנגד

ח. וביתר עוז, כשמדובר בנשמות גבוהות כדוגמת רבי עקיבא, שמקורה היתה במקום נידח, וכמו שהרמ"ע מפאנו מביא בספרו עשרה מאמרות (מאמר חקור הדין חלק ה פרק יא) שנשמתו היתה חבויה בעומק נשיה אצל סיסרא, ועל ידי יעל אשת חבר הקניי, יצא מסיסרא הניצוץ הטהור של נשמת רבי עקיבא.

ט. וזה לשונו הטהור של מרן הרמח"ל זי"ע (אוצרות רמח"ל, פרשת בא), 'ובמצרים כשהקב"ה רצה להוציא את ישראל מן הגלות, בתחילה הכניע המדרגות הטמאות שלהם למעלה, ואחר כך נשאר נכפים המצרים עצמם למטה, וההכנעה הזאת היא השבירה שהיה להם, שהכלים הטמאים שלהם לא יכלו לקבל האור, ולא יכלו להשפיע עוד למטה במצרים, ואז הוצרך פרעה, שהיה השר שלהם למטה, לקום בלילה, ולומר, 'קומו צאו' וכו'.

וראה ב'אור יצחק' (פרשת בא ד"ה או יאמר כי לא יתן אתכם מלך מצרים וכו'), וזל"ק 'כי באמת פרעה היה סטרא אחרא גדול, וידע כל זה שישראל ירדו למצרים אך

אך למעשה, הצדיקים הגדולים הללו, מתגברים ומתעלים על ידי התאמצותם עוד ועוד בעבודתם ביתר שאת, גם בעולם העשיה הקשה, והוא על ידי שמתדבקים ומתקשרים בבחינת 'אחד' במסירות נפש העם בורא כל עולמים בכוחו של רבי עקיבא שהנחיל כוח זה לכל אחד ואחד, וכאמור, ובכך מכניעים את היצר הרע והסטרא אחרא לגמרי.

אלא שמאידך גיסא, הצד שכנגד חש וממהר לנקום ולזרוע שחת אצל הסובבים והחוסים בצל אותם הצדיקים הגדולים, וזהו על ידי שמוצא אצלם חסרון וגריעות אף בדברים זעירים, על דרך שאמרו חז"ל

שוכן בבתי בני ישראל באותו הלילה, הרגיש פרעה שכוח הקליפה שעד כה גברה על ישראל, אזי מעתה הולך וכלה בהפסקת חיותם ע"י העלאת ניצוצי הקדושה עד בלתי השאיר לו שריד, לכן היתה צעקה גדולה (שמות י"א, ו) לבל יתעכבו בני ישראל בארץ מצרים אפילו לזמן קמעה, כמ"ש (שם יב, לא) 'ויאמר קומו צאו מתוך עמי גם אתם גם בני ישראל ולכו עבדו וגו'.

וגם חזינן מזה מה שאמרנו, שבכל עת שכוח הקדושה גוברת על הסטמאה, והסט"א מתיירא לחיותו אזי כוח הסטרא אחרא מתאמץ בכל הכוחות הנדרשים למען יפול צד הקדושה בעומק השאול.

להוציא הניצוצות הקדושים, כמו שנאמר (שמות א, יא) הבה נתחכמה לו פן ירבה וכו' ועלה מן הארץ. אלו הניצוצות והחיות יעלו ממצרים, ופרעה ידע שנכנסו בני ישראל למ"ט שערי טומאה, אך בשער הנון נשאר להמצריים מעט חיות, וזהו הצעקה הגדולה שהיתה במצרים, שכתוב (שמות יב, לג) ותחזק מצרים על העם למהר לשלחם מן הארץ כי אמרו כלנו מתים, והאמת כמו שכתבנו שהפחד של המצריים היה זה שלא יכנסו ישראל לשער החמשים, וישארו מצרים כאפס מוחלט שאין בו חיות וכו' וזה (שמות ג, יט) ולא יתן אתכם מלך מצרים להלך לשער הנון וכו' ובאמת הוא הכל יכול שיוציאם אף משער הנון, וזהו שגרשו אותם ממצרים, הוא שידע פרעה היטב שאפילו יכנסו בשער הנון יוציאם הקב"ה עם זה הניצוץ המחיה שהוא בשער הנון.

וראה עוד ב'שפת אמת' (פסח תרנ"ד), 'שמעתי מפי מו"ז ז"ל מה דכתיב (שמות י"א) 'כשלחו כלה גרש יגרש', דאיתא בשם האר"י ז"ל שלא הספיק בצקם וכו', שיש נ' שערי טומאה ואילו נשתהו עוד רגע אחד היו נכנסין לשער הנ' והקדים הקב"ה לגאלנו, עיין שם. ואמר הוא ז"ל: כי אף על פי כן, אם היו ח"ו מגיעין לשער הנ', היתה מפלה לגמרי לכל הסטרא אחרא, כי הלא הכל נברא בעבור בני ישראל, והרשעים הרגישו זאת, לכן כשהגיע לסוף מדריגתן כלה גרש יגרש, שהבינו שלא יהיה תקומה למפלתן'.

ל"ג בעומר – להפוך מריא למיתקא :

היה עבודתו בדרך זו של מסירות נפש, ובזכות עבודתו הנעלית בדרך מסירות נפש בעבודת ה' יכל להעלות את הניצוצות מעולם העשיה, ולכן הקליפות התגרו בו.

ומשום כך היה צריך רבי שמעון בר יוחאי, לעבור היסורים והצער במשך הי"ג שנים שהתחבא במערה, ורק בדרך הזאת זכה למידת 'הוד שבהוד' ועלה ונתעלה למעלות רמות, שהוא לא התפעל מהתגרות הקליפות שהתגרו בו, ואדרבה הוא ידע נאמנה שדייקא ע"י ההתגברות עליהם יזכה לעלות במדריגותיו והשגותיו. וצריך כל איש ישראל להתחזק מזה בעת שרואה שכח הסטרא אחרא מתנגד לו יותר ויותר ועומד לשטן לו בעבודתו, אל יפול ברוחו, רק דייקא מהתגברות הסט"א הלז ידע נאמנה כי עבודתו עבודת אמת, כי כדי להשיג מדריגות ולעלות בסולם העולה בית קל צריך כל עובד ה' לעבור דרך מדת 'גבורה שבגבורה', משום שכנ"ל כך היא המידה שכשאדם מתגבר בעבודת ה' אזי מתגברים כנגדו כוחות הסטרא אחרא והקליפות שאינם יכולים לעמוד מן הצד בעת שכוחם נחלש ומתמוסס. וכמאמר הפיוט (בר יוחאי) 'במערות צורים שעמדת שם קנית הודך והדרך', והיינו דייקא 'שם' ר"ל על ידי היסורים והקשיים זכה להשיג ולהגיע לשלימות מדת ההוד.

ובחינה זה של מסירות נפש בעבודת ה' אם אינו שייך לנו ב'נפש'

(יבמות קט:): 'וסביביו נשערה מאד', מלמד, שהקדוש ברוך הוא מדקדק עם סביביו כחוט השערה. ר' חנינא אמר, מהכא 'אל נערץ בסוד קדושים רבה ונורא על כל סביביו', ולסיבה הזאת נענשו כ"ד אלף תלמידי רבי עקיבא בעונש החמור של מיתה על מה שלא היו נוהגים בכבוד חבריהם כדבעי, והוא כי לגודל קדושתם ועוצם עבודתם והתגברותם כנגד הסטרא אחרא במסירות נפש, כמו שלימדם רבם רבי עקיבא, שהדרך להתגבר על הסטרא אחרא הוא על ידי מסירות נפש, זה גרם שיתעורר הסטרא אחרא בכל הכוח לנקום ולחפש בהם אפילו דבר קטן לכאורה כמו שלא נהגו כבוד זה בזה.

רבי שמעון בר יוחי הייתה עבודתו במסירות נפש ולכן התגרו בו הקליפות

והנה התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי שגילה ולימד את כל תורת הנסתר שקיבל מרבו רבי עקיבא, וזכה להיות ניצוץ מנשמת משה רבינו עליו השלום (ראה שער הגלגולים, הקדמה לו. מגלה עמוקות, אופן ע), וכמובא בשם האריז"ל ב'ליקוטי הש"ס' (שבת לג:) וז"ל: "דע כי הרשב"י עליו השלום היה ניצוץ ממשה רבינו ע"ה, וכמו שמשה ברח מפני חרב פרעה והשיג שלימותו שם במדבר, כך הרשב"י ברח מפני הקיסר והשיג שלימותו שם במערה המדברה בלוד", אזי גם אצלו

מילי דמלכא

שהייתה נשמתם כוללת לכלל נשמת ישראל כמשה, כמו שכתבנו, ולא להתפעל מההסתרות, כי אדרבה יש להתחזק מזה, כמו שכתבנו, ויום הקדוש הזה ל"ג בעומר מסוגל ביותר, שהוא יום פטירתו של רבי שמעון בר יוחאי, וכמו שכתב ה'שפת אמת' בשם החידושי הרי"מ (פרשת אמור תרנ"ב): ש'בל"ג בעומר יכולים לזכות ליראת שמים'.

ובספר 'תפארת ישראל' (להרה"ק רבי ישראל בן רבי שלמה החריף הגדול מסאטנוב ותלמיד הבעש"ט פרשת שמות) כתב של"ג בעומר הוא בחינת דין, אלא שנימתק ונהיה יותר רחמים, כי דינים הנמתקים נעשה רחמים גדולים יותר, וזה לשון קדשו, 'אפשר מפני מה אלול ואדר הם ימי רצון כי נודע אם הדינים מתגברים עד מאוד הם חוזרים למיתוק דוגמת ל"ג בעומר הוא הוד שבהוד והוי דנים גמורים והוי מיתוק'. שזה עבודת היום הזה להוציא ממקומות השפלים ניצוצות קדושים מעולם העשיה כמו שפעלו בעבודתם רבי עקיבא ורשב"י.

לפחות שיהיה לנו שייכות ב'זמן' וזה ביום פטירתו של רשב"י, כי ידוע שכל דבר שבעולם ישנו בשלוש בחינות 'עולם שנה ונפש' כמו שכתוב בספר יצירה (פ"ו מ"א), 'שלשה אבות ותולדותיהן ושבעה כוכבים. וצבאותיהן ושנים עשר גבולי אלכסונין וראיה לדבר עדים נאמנין עולם שנה נפש'. וכתב בפירוש הרמ"ק לספר יצירה — (פרק שלישי), 'צריך להקדים כי הם שלשה חלקים בנמצא הגשמי המתגלה, והם עולם שנה נפש וסימניך עש"ן'.

ואם אמנם אנו רחוקים ממדריגות אלו בבחינת 'נפש', אבל בבחינת 'שנה' לאחר שזכינו להארות גדולות בחג הפסח, אזי כמובן שהיצר הרע בראותו כל זה מתעצם ומתחזק כדי לקרר אותנו, ועל כן צריכים גם אנו להתחזק במסירות נפש, שפירוש 'נפש' היא רצון, והיינו שיש בנו הרצון והתשוקה למסור כל הרצונות שאינם טובים להקב"ה ולהפכם לטובה לעשות רצונו, וזה בכוח רבי עקיבא ורשב"י

י. וראה עוד מה שכתב במאור ושמש (רמזי ל"ג בעומר), 'לכן בשבוע חמישית הוא יו"ט, דהיינו פסח שני ול"ג בעומר' שאז נמתקו כל הגבורות בשרשן וביום ל"ג לספירה שהוא הוד שבהוד נמשכו כל החמשה חסדים להחמשה גבורות כנ"ל שיסוד הוא כללות ומלכות הוא כללות דכללות, ונמתקו ביום ל"ג לספירה כל הגבורות בשרשן, לכן אנו עושים יום זה יום טוב וזאת היה בכוחו של רבי שמעון בן יוחאי להעלות כל הגבורות לשרשן ולהמשיך חסדים מגולים על כנסת ישראל'.

אלקים, בטבילת המקוה, להמתיק הדינים, ויכוונו לשם אהיה דבינה דאצילות ולשם אל"ד, לפי ששם התגלות עונג העליון ביותר – כלומר שהמקוה היא עולם הבינה ששום עולם התענוג.

ועומק ענין טהרת המקוה הוא על ידי שיהיה לאדם תענוג מדברים רוחניים וממילא יתבטל כל תענוגי עולם הזה כמו שכתב הרב בעל התניא זי"ע בסידורו (ענין המקוה) וז"ל: ענין המקוה, הנה 'מבשרי אחזה אלוה', שבאדם התחתון התענוג הוא הגבוה מאד נעלה על כל כחות הנפש, אפילו מן החכמה, והוא המתפשט בבחינת התרחבות גדול עדי שיוכלו ב' הפכים ממש להתפס בו, כמו שלא יוכל לסבול שונאו במוחו, וכשהוא בתענוג גדול באיזה שמחה ישכח על השנאה, ולא תתפוס מקום כלל בלבבו ומוחו עד שיאהבנו ממש, והוא מפני ששנאה ואהבה נולדים מן המוח חוכמה ובינה, וכו' לזאת יובן שזהו ענין המים דוקא, שאם היה העונג בדבר אחר כמו שכל וכדומה, אז כאלו לא היה ביכולתו ח"ו

הדרך להתקדש הוא על ידי טהרה שהוא תענוג בדברים שבקדושה

והנה בכדי לבוא אל הקודש והמקדש ולהתעלות ביתר שאת בעבודת ה' צריך שיטהר עצמו במקוה, כמו שאמר רבי עקיבא (יומא פ"ח מ"ט): אמר רבי עקיבא, אשריכם ישראל, לפני מי אתם מטהרין, ומי מטהר אתכם, אביכם שבשמים, שנאמר (יחזקאל לו כה) 'וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם'. ואומר (ירמיה יז יג) 'מקוה ישראל ה'', מה מקוה מטהר את הטמאים, אף הקדוש ברוך הוא מטהר את ישראל.

והעניין הוא שמקוה הוא עולם הבינה, שהוא עולם התענוג^א, וכמו שביאר בספר 'אשי ישראל' על 'תורת העולה' להרמ"א (פרק ס') וז"ל, 'יאמרו המקובלים הבאים בסוד ה', שבספירת בינה דאצילות יש בה בחינת הגלוי מאוד אין סוף עצמו, יתר מאד מבספירת חכמה שלמעלה ממנה, ועל בן נקראת עולם התענוג, ובחינת המים הוא מקור התענוגים^ב, כי המים מצמיחים כל מיני עונג, ובעבור זה יכוונו דורשי

יא. ראה מאוד עינים (פרשת דברים ועוד הרבה), 'עולם התענוג עלמא דחירות שהוא עולם הבינה דמינה דינין מתערין'. וע"ע בקדושת לוי, (פורים קדושה שלישית) 'כי כן בינה אם הבנים נקרא עולם העונג', ועוד רבות.

יב. ראה בשערי קדושה (ח"א שער ב), 'יסוד המים - ממנו תאות התענוגים, כי כן המים מצמיחים כל מיני תענוג - ותולדותיה שתיים: החמדה, לגזול ממון חבירו ואשתו וכל אשר לו להתענג בהן. והקנאה, כי יקנא בחברו, אשר לו ממון רב וכיוצא להתענג בו. וכנגדו במידות הטובות, כתב המיאוס בכל תענוגי הגוף ומותריו המוכרחים, והשמחה התדירית בחלקו. כי כל דעבדין מן שמיא לטב'.

אור שבת, ולכן יזהר מאד בהשכל והשכלה ואל יהיה כסיל וישטה עצמו ודי בזה'. וזה לשון ה'דברי ישראל' (חלק 'תורת הסבא קדישא מקאזמיר') בשם זקינו הרה"ק מ'קאזמיר זי"ע, 'כתב שיש קליפה ר"ל שיניקתה הוא רק מזה שמדברים בשבת בבוקר בהמרחץ כשהולכים לטבול בהמקוה, ומי שיודע בעצמו שלא יוכל להתאפק מלדבר, מוטב שילך למקוה אחר תפלת שחרית קודם קריאת התורה, כי אז בוודאי לא יהיו שם אנשים'.

ולבאורה צריך הדבר ביאור מה ראה היצר הרע להיטפל אל האדם ולהחטיאו לדבר דיבורים בטלים במקוה דייקא, אלא כפי שכתבנו שמקוה זה עולם התענוג, וידוע שברית המעור מכוון כנגד ברית הלשון (ספר יצירה פ"א מ"ג) וברית המעור מקורה הוא בעולם התענוג כידוע, ולכן מנסה היצר הרע לפתות את האדם להשתמש בעולם התענוג לדברים בטלים, ושלא יתמלא תענוג רוחני המבטל כל תענוגי עולם הזה^{יג},

לסבול המנגד וכו', שעל ידי שיהיה תפוס בתענוג עליון רוחני ממילא יברח ויתבטל כל תענוגי עולם הזה'.

ובעת הזאת ראוי לעורר על מה שנפוצ מאד שמדברים דיבורים בטלים בעת שהולכים לטהר במקוה, ולך ראה מה שכתב על זה הרה"ק מ'קאמרנא זי"ע בספרו 'נוצר חסד' (פרק ו שער האותיות אות ח) 'יזהר מאד שלא לדבר שום אות שאינו הכרחי בבית המרחץ אף בחול ומכל שכן בשבת קודש, כי הדיבורים אלו אי אפשר להעלות והם דברים בטלים ממש, ועובר בעשה ומחלל שבת, ונרגן מפריד אלוף (משלי טז כ), ונידון בכף הקלע, ולכן יזהר כל ירא שמים לנפשו ואור לו באור החיים כי הדיבור הוא דבר השם יקר מאוד, ולכן יזהר מאוד לבל יפגום המבטא, ובפרט בשבת אז כל דבור עושה רושם גדול אפילו דיבור קטן אם הוא אינו הכרחי, ומכל שכן סרך לשון הרע עושה פגם גדול, ונרגש לעובדי השם שמסתלק ממנו תיכף קדושת

יג. ובספר נוצר חסד (אבות פרק ו) כתב לבאר ביותר שעל ידי אהבה טובה בעבודת ה' ממילא נמסים כל האהבות האחרות: 'אהבה אמר **מרן אלקי** [מרן הבעש"ט זי"ע] 'מה יפית ומה נעמת אהבה בתענוגים', מדת אהבה נטבע באדם והוא חיות שלו להשתמש בו צרכי הכרח חיותו הגשמיות, ואם יש לו דעת ואמונה שזאת המדה הוא ממדות עליונה מאירין וספירים אזי מן המורגש יביא למושכל, כי מי שאין לו כח תאוני ואהבה הוא פחות מן החמור, כי אי אפשר להתחיל שום עבודת יוצר בראשית אם לא בכח התאוני יצר הרע, אלא שצריך להפכו לחדוותא דשמעתתה ללמוד תורה באש אהבה שלהבת יה ולהתפלל בהתפשטות דביקות מצוי הנפש, ולפעמים אם נתקרר מאש וחום הרוחניות אז נתעורר בו אהבת

ל"ג בעומר – להפוך מריא למיתקא

ומזה אנו למדים שעל ידי תענוג מסוגל לזה הוא בימי הספירה רוחני יכול לבטל את כל תענוגי שמתעורר כוחו והשפעתו של רבי והבלי עולם הזה, וביותר הזמן עקיבא בעל המימרא הלזה.

חומריות אף כשנתעורר לדבר עבירה רחמנא ליצלן אם הוא מעט מבורר כבר מחומריות נקל לו להפכו לאהבת התורה באש להבת ולאהבת הבורא, ועל זה ביאר **מרן** משל לבן מלך שהיה לבו ושכלו אטום לקבל שום דבר חכמה, פעם אחת ראה המלך שתבע אשה זונה, שמח כיון שיש לו כח תאוני יפתח לבו, וצוה לאותה זונה שלא יקבלהו תיכף עד שיקבל איזה חכמה, וכן עשה מחמת תשוקתו לזונה ואחר כך תבעה אמרה שלא מקבלה עד שיקבל חכמה גדולה מזאת, וכן עשה עד שקיבל כל החכמות ונתחכם באמת אמר מה לבן מלך אצל אשה זונה מוטב לישא בת מלך, והנמשל מובן מעיקרא כי עביד אדעתיה דנפשיה קעביד, ועוד אפשר בפניות להקרא רבי, ולהיות רב, ורבי, ורבן, אף שהיא בדקות כל זה בכלל זונה גמורה, וכשנתחכם בחכמה הפנימיות אמר מוטב לישא בת מלך אשה יראת השם שכינה הקדושה וכל מעשיו באמת לשם שמים, וכן כל שאר תענוגים אכילה ושתיה הכרחים בהתעורר בו האהבה והתענוג לא יהא מופסק אז מאהבת בוראו כי אדרבה אז נקל לו לאחוז בזה המדה לעשות זה התענוג למען אהבתו יתברך לאהוב אז הבורא בהרחבות הדעת והשמחה **כי אחר התפלה והדביקות נשאר רושם המוחין ותענוג רוחני ושמחה רוחניות מן התפילין והתפלה ובנקל לו אף שיהיה לו כל תענוגים גשמיים שיהיה אצלו כאין מגודל תענוג רוחני ושמחה רוחני כמו למשל מי שהרויח אלף אלפים שאינו יכול לאכול מחמת תענוג'.**

ניתן להשיג כל הגליונות
היו"ל ע"י המכון

בארא פארק

בבית מדשינו הגדול
1353 55st

וויליאמסבורג

ביהמ"ד קיט"ל בית מנחם צבי
לאקער #6 (אצל המקוה)

ביהמ"ד וויזניץ Rutledge & White
לאקער #222 (אצל העז"נ)

מאנסי

ביהמ"ד סאטמאר 1
לאקער #5

ביהמ"ד הגדול וויזניץ
לאקער #183

מאנטריאל

בביהמ"ד סאטמאר פארק
לאקער #23

בעזרת ה' במהלך השבועות הקרובים
יתווספו מוקדים נוספים בכל העיירות

לסדר מוקד הפצה בביהמ"ד או שכונה שלך
יש לפנות להמערכת במס'

718-400-7750 x2

אז באימייל office@mechonsb.com